

Napredek študentskega tiska

Cerprav z majhno zamudo, so se preteklo nedeljo in ponedeljek sestali v Zagrebu predstavniki vseh študentskih časopisov v naši državi, da bi na drugi konferenci študentskega tiska izmenjali izkušnje in se pogovorili o problemih in težavah študentskega tiska. Na konferenci so sodelovali predstavniki študentskih časopisov iz Beograda, »Studenti« iz Zagreba, »Naši dan« iz Sarajeva, »Studenti« iz Skoplja in predstavniki dveh ljubljanskih študentskih časopisov »Tribuna« in »Študentske tribune«, ki izhaja v angleščini. Poleg že naštetih časopisov se je konferenci udeležil tudi predstavnik uredništva naše mladinske revije »Youth life« iz Beograda, ki izhaja v angleščini in spremlja tudi študentsko življenje jugoslovanskih univerz.

Dnevni red konference je bil izpolnjen s številnimi referati, ki zadevajo problematiko študentskega tiska. Odgovorni uredniki beograjskega »Studenta«, Milana Vukosa, je podal referat o ideoloških, teoretičnih in strokovnih razpravah v študentskem tisku. Naglasil je, da smo se do sedaj premalo posluževali študentskih časopisov, da bi preko njih razpravljali o ideoloških in znanstvenih vprašanjih. Kulturni urednik zagrebškega »Studenta« listov, Ljubljancem so za to konferenco pripravili dva referata. Odgovorni urednik Janko Popović je govoril o mednarodnih študentskih publikacijah, medtem ko je glavni urednik Zdravko Tomaž razpravljaj o sodelovanju študentov v pokrajinskem tisku in študentskih prilogah. Na dnevnem redu so bila razen tega še vprašanja sodelovanja jugoslovanskega študentskega tiska in ostala važna vprašanja.

Konferenca študentskega tiska v Zagrebu je pokazala, da bi bilo za predstavnike študentskih časopisov zelo koristno, če bi se večkrat in redno sestajali. Zato je bilo sklenjeno, da se prihodnje leto sestanemo v Beogradu.

tribuna

LIST STUDENTOV LJUBLJANSKE UNIVERZE

ST. 4

LJUBLJANA, 7. MARCA 1956

LETO VI

Najprej praktično strokovno delo — potem šele podiplomski študij

Redni študij ne sme biti oviran

- Uspeh podiplomskega študija bi bil boljši, če bi bili fakultetni inštituti tesneje povezani z operativnimi inštituti in inštituti SAZU
- Podiplomski študij za specializacijo je dvovrsten: študij v kakšni specialni panogi stroke in študij za pridobitev sposobnosti in naslova specialista
- Študijski programi morajo biti pravilno in racionalno urejeni — to je še nekaj misli iz prispevkov profesorjev ljubljanskih fakultet o ureditvi podiplomskega študija

Prof. dr. F. I. ZAVRNIK

Za boljše in pravilno pojmovanje podiplomskega študija je potrebno definirati ali opisati diplomski študij.

Diplomski študij je za mene to, kar splošni zakon o univerzah imenuje vredni pouk, »pouk« in le v členu 15 pravilno sredni študij. »Student, ki dokonča redne študije na fakulteti, dobi diplomu, s katero se mu prizna akademski stopnja.« V diplomji je navadno tudi besedilo, ki pravi, da je kandidat sposoben, da se udeležuje v svoji stroki. Z drugimi besedami bi rekel, da je sposoben, če je končal veterinarski študij, da opravlja veterinarske posle, da gradbenik gradi, da slavist poučuje v srednjih šolah slovenščino ali kak drug slovenski jezik itd. Zadržal se bom pri veterinarskem študiju, ker mi je najbližji in ga najbolj poznam.

Zakon o univerzah odreja, da se na fakultetah študira po študijskih načrtih in programih. Pri programih so nastajali in še nastajajo konflikti s študenti. Programi so se širili, so rasli, narasli so tako, da jim študenti niso bili več dorasli, in naraslo je paralelno tudi število absolventov ne pa tudi diplomantov. Sam sem se večkrat že popeljal v Zagrebu izpraševal, koliko od tega znanja, ki ga mora veterinarski študent v času svojega študija konsumirati, »eksploatirati« v svojem strokovnem življenju, v svoji praksi. Mislim in

prepričan sem, da je bil analogen razvoj, namreč hipertrofija študijskih predmetov in programov, tudi v vseh drugih strokah. In s tem so spregledali do jedra problema.

Študijski programi morajo biti pravilno, racionalno postavljeni. Mi veterinarji se najprej vprašamo, kaj je in kakšno je delo velike večine veterinarjev, veterinarjev na terenu, in kakšno znanje jim je potrebno. Takšno natančno analizirane in postavljene silke dela strokovnjaka v vsakodnevni strokovnem življenju in za to potrebna znanja, se odražajo prvi temelji za sestavljanje študijskega programa. Tako postavljen študijski program, sestavljen iz študijskih programov za vsak posamezen predmet, je sestavni del srednjega študija.

Razen rednega študija »Na fakultetah se uvede pouk (študij) za izpopolnitev, specializacijo in za pripravo doktorata.« O doktoratu kot podiplomskem študiju ne bi na tem mestu razpravjal, saj vsebuje določbe posebnega zakona o doktoratu znanosti. Vsekakor je to posebna vrsta podiplomskega študija. Drugi dve vrsti sta 1. študij za izpopolnitev in 2. študij za specializacijo.

Zelo važen se mi zdi podiplomski študij za izpopolnitev. Normalno je, da vsak akademski učitelj v svojem podjantju snovi kakinega predmeta študentom iznaša najnovejšo izsled-

ke znanstvenih dognanj, lastnih in tujih. Znanost pa se nenehno in hitro razvija. Tempo razvoja se vse bolj in bolj stopnjuje. Tako se naberejo v razmeroma kratkem času v vsaki stroki novi izsledki in nove metode dela. Vse to sicer strokovni časopisi posredujejo strokovnjakom, ali nikdar v zadostni meri. Zlasti pa metod, ki se prisvajajo v laboratorijih in inštitutih, ne more časopis prikazati na zadovoljiv način. Vse to so naloga, poleg mnogih drugih, ki spadajo v študij za izpopolnitev. Podiplomski študij za izpopolnitev je potemtakem namenjen širokim slojem strokovnjakov na terenu.

Takšen študij se opravlja praviloma takrat, ko imajo strokovnjaki največ časa, to se pravi, ko so v svojem strokovnem življenju najmanj obremenjeni z delom, ko njihova odsotnost najmanj škoduje normalnemu poteku dela. Večina strok ima takšne periode kakor n. pr. agronomski in veterinarski. Ki imata najvišji vrh dejavnostne krivulje v pomladanskem, poletnem in jesenskem času. Za nje je torej najprimernejše, da se vrše njihovi tečajji za izpopolnitev pozimi. Ta študij se vrši namreč v obliki krajsih ali daljših tečajev, ki lahko trajajo nekaj dni do nekaj tednov. Odvisno je od tega, da li zajema tečaj eno ali več strokovnih disciplin. Takšni tečajji torej niso nekaj stabilnega in šablonskega. Organizirajo jih fakultete in s sponzorirani s strokovnimi organizacijami. Pobude morejo dati fakultete ozir. posamezni akademski učitelji kakor tudi strokovne organizacije, t. j. da pobuda lahko prihaja s terena, kar je še najbolj zdravo. Za ta način študija ni potrebno sodelovanje z raznimi podjetji. Ta lahko dajejo ev. pobude in materialna sredstva, če so potrebna.

Podiplomski študij za specializacijo je po mojem mišljenju dvovrsten: 1. študij v kakšni specialni panogi stroke in 2. študij za pridobitev sposobnosti in naslova specialista. Prvi študij vodi k usposobljenosti, ki prekaša navadno usposobljenost v ustrezni panogi stroke, drugi pa k usposobljenosti, ki prekaša usposobljenost vsakega dobrega strokovnjaka povprečnega tpa in pa tudi povprečnega strokovnjaka v kakšni specialnosti stroke. V vseh treh strokah naše fakultete, t. j. v agronomski, gozdarski in veterinarski so posebne specialne strokovne veje ali panoge, za katere si morajo diplomiranci pridobiti specialno znanje, katerega jim ne more dati fakulteta v času rednega

študija. Tako sta v gozdarski specialna gozdarska (gojenje, zaščita, eksploatacija itd. gozdov) ter tehnološka lesnoindustrijska veja. V agronomski je še več in točneje omejenih panog, kakor poljedelska, sadjarška, živinorejska, vinarška itd. V veterinarski so epizootiološka, bakteriološka, kurativna, reprodukcijska, živinorejska, higienska itd. veja. Za vsako je potrebno specialno znanje, mnogo večje od onega, ki ga daje redni študij. Mimogrede bi omenil, da nisem za tako imenovano bifurkacijo rednega študija, ki že vodi v specialni smeri in panogah stroke. Redni študij naj daje dobro teoretsko podlago, na katero bo vsak sposoben strokovnjak splošnega tipa mogel postaviti in si izgraditi svoje specialnosti, če bo čutil nagnjenje in potrebo za to. Iz tega sledi, da naj vsak diplomirane gre v svoje strokovno življenje, ne pa, da bi takoj po prejeti diplomji nadaljeval specialni podiplomski študij. Vsaj eno leto preživeloga strokovnega življenja bi naj daljše postavljal kot normo za dovoljenje za specializacijo. Ta pa tudi ne more biti nikakor krajša od enega leta, sicer ne bi mogla biti resna. Obsegala bi predvsem izpopolnitev

(Nadaljevanje na 2. strani)

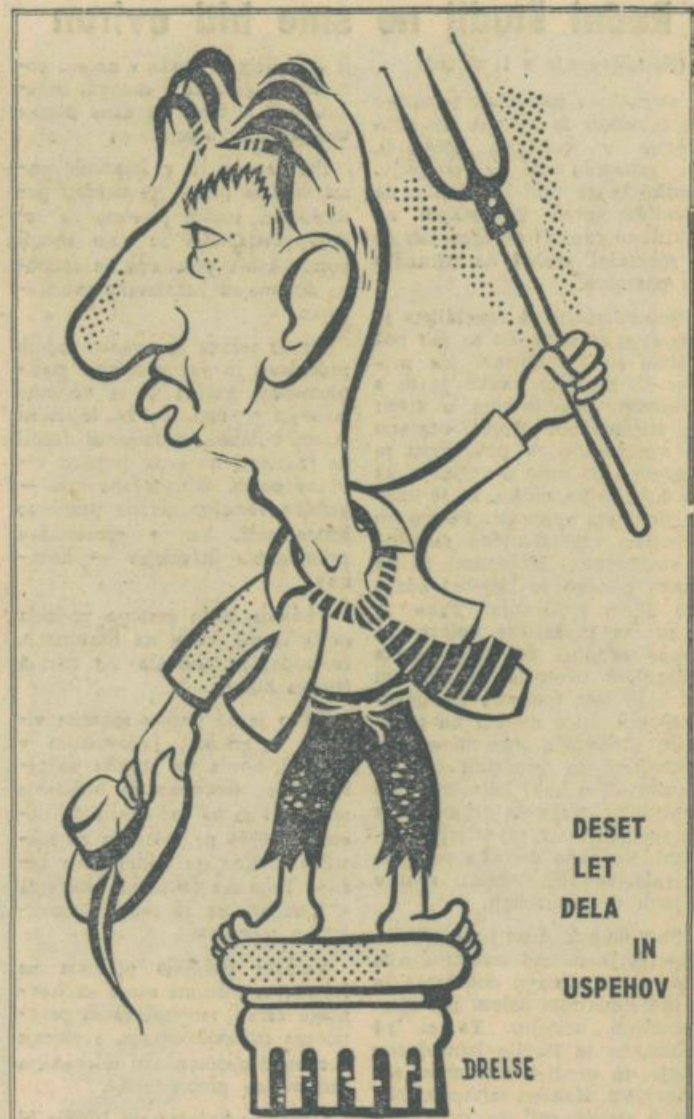
Študentski klubi in ZŠJ

Število študentskih klubov, ki delujejo v okviru ZŠJ na ljubljanski univerzi, se iz leta v leto večja. Njihovo delovanje je omejeno na posamezna mesta, občine, okraje ali na zaključene teritorialne enote.

Po rezultatih dosedanjega dela se da sklepati, da so se nekateri klubi zelo resno in z veliko prizadevanostjo lotili reševanja nalog, ki jih ima Zveza študentov. Ukvarjali so se s kulturno prosvetnim delom, s športom, z raznimi manifestativnimi prireditvami, s publiciranjem itd.

Tovrstna dejavnost nedvomno spada v delokrog študentskih klubov. Kljub temu pa se zd. da je bilo v njihovi aktivnosti doslej vse premalo čutili lastni plat dela, ki bi morala biti prava osnova in vodila v prizadevanjih naših študentskih organizacij na terenu. Gre prvenstveno za idejno politično vsebino dela, ki so jo študentje pri delu v klubih ponekod močno zanemarili. Seveda je tu vprašanje vloge študentskih klubov. Odgovor je popolnoma jasen. Študentje naj bi že v času šolanja posvetili največjo skrb dogajanjem v naši socialistični izgradnji, jih pozorno spremljali in se tudi sami z aktivnim posegom lotili problemov, ki jih srečujemo v pogojih naše današnje vsestranske preobrazbe. Študentski klubi pa naj bi napore in prizadevanja študentov koordinirali in jih usmerjali tja, kjer bi bila pomoč študentov dejansko koristna.

Torišče našega dela je zelo široko. Ljudje in kraji, na katere je navezana obstojnost naših klubov, se borijo s premo-

DESET LET DELA IN USPEHOV

DRELSE

Desetletno delo Akademskega pevskega zbora je zaključeno. Pevci tega zbora, zborovodja in vsi, ki smo v teh letih spremljali njihovo delo in nastope, smo zadovoljni z delom in uspehi, ki jih je to desetletje prineslo temu zboru. Bilanca je pozitivna, čeprav je dobiček v zborovi blagajni majhen. Toda tukaj se ne postavlja vprašanje dobička v materialnem pogledu. Veliko bolj važno je priznanje, da je zbor med kratko dobo svojega delovanja neutrudljivo širil slovensko narodno in umetno pesem, glasbeno izobrazbo med našim ljudstvom. In to je za zbor vsekakor največji ugled in uspeh.

Ko zbor stopa v drugo desetletje svojega delovanja izrabljamo priložnost, da mu v imenu vseh ljubljanskih študentov izrečemo priznanje za njihovo plodno dosedanje delo in želje, da bi tudi vnaprej rasel njegov kulturni in umetniški pomen v slovenskem glasbenem življenju.

gimi težavami in problemi, k čigar uspešni rešitvi moremo dati svoj delež tudi študentje. Ker je Zveza študentov politična organizacija, organizacija z izklesanimi idejami in smotri, bi se moralo tudi delovanje klubov preorientirati predvsem na sodelovanje s političnimi organizacijami svojega kraja. Na prvem mestu naj omenimo organizacijo Ljudske mladine. Dosej klubi, razen poslovskega, niso našli primerne oblike za sodelovanje z mladino, čeprav so se nekateri trudili — na to kažejo poročila — da bi takšno sodelovanje vzpostavili.

So klubi, ki so zelo dobro razumeli svojo vlogo in naloge. Omenimo naj le nekaj primerov. Vse pozornosti in posebnosti vredno delo so napravili študentje iz Preklice, ki so ob desetletnici osvoboditve izdali spominski zbornik »Prekljica«. Primorski in postojanski študentski klub sta organizirala na Primorskem desetdnevni festival, na katerem je sodelovalo nad 150 študentov, ki so obiskali 29 primorskih krajev in privedli nad 50 prireditelj, proslav, in komemoracij. Postojanski klub je v sodelovanju z organizacijo LMS priredil dva uspešna seminarja za vodstva mladinske organizacije.

Na drugi strani naj omenimo vrsto klubov, za katere se da reči, da so s svojim nekontinuiranim in včasih celo neresnim delom vse preje kot zadovoljivi. Izgubljali so se v reševanju drobnih in mnogokrat nepomembnih vprašanj in pri tem ubirali linijo najmanjšega odpora. Borili so se za uveljavitev v svojem kraju, pri tem pa pozabljali na to, da si je moč pri-

dobiti ugled in se uveljaviti le s pozitivnim in koristnim delom. Ne sme nas čuditi dejstvo, da je teren — da se tako izrazim — v nekaj primerih zelo tenkočutno reagiral na prošnje študentov, da bi priznali njih organizacije in jih podprli. Študentje iz tržiškega kluba so tak odpor dobro občutili in kontno prišli do zaključka, da so takemu stanju krivi sami. Podobno se je dogajalo s trboveljskimi študenti, ki jim tamkajšnji sodelovanje z mladino, čeprav so se nekateri trudili — na to kažejo poročila — da bi takšno sodelovanje vzpostavili.

V preteklih letih se je večkrat dogajalo, da so se študentje pritoževali, ker ljudje v kraji delovanja klubov dejavnosti le-teh niso šli vedno na roko in jo podpirali. Toda nikakršne bojzani ni, da se bodo delu študentskih klubov postavljali po robu tam, kjer bodo spoznali, da se lotevamo nalog z resnično prizadevanostjo in predvsem, da ima naše delo neko določeno ozadje, neko vsebino, idejnost. Danes se marsikateri klub bori s finančnimi težavami, ki jih vsekakor ne gre zapostavljati. Vendar pa nam tudi te ne bodo delale preveč preglavice, ko bomo uspeli s konkretnimi primeri, odgovornim ljudem prikazati koristnost našega dela. Še več! Fravico imamo, da od njih zahtevamo, da naše akcije, ki so ideološko usmerjene, podprejo.

Vredno se je zadržati tudi ob problemih, ki se pojavljajo navznoter študentskih klubov samih, predvsem ob vprašanju članstva. Videti je, da se je v tem vprašanju doslej malo razpravljalo. Kakor nismo bili dovolj pozorni pri idejnem usmerjanju našega dela, tako smo zanemarjali tudi kadrovski problem klubov. O tem, da bi morali biti študentski klubi kadrovske organizacije, ni pomislekov. Vendar pa so bila doslej vrata v klube na široko odprta vsem študentom, le-ti pa so se vanje vpisovali kot za stavo, bodisi da sta jih k temu vodila iskren namen in pripravljenost do dela, bodisi skrb, da jih bodo klubi podprli v iskanju štipendij, ali pa zgolj zato, ker mislijo, da morajo biti člani klubov, ker so pač — študentje. Na prvi videz je ta množičnost zelo razveseljiva, toda praksa je pokazala, da je zavedljiva. In danes imamo v klubih vrsto študentov, ki še zdaleč ni domela bistva obstoja naših organizacij. So pa tudi taki, ki so to vlogo dobro razumeli, a jim ni do dela v klubih. Zanimivo je, da se je doslej lotil tega problema en sam klub in to postojanski. Iz svoje srede je brezkompromisno izključil nad trideset študentov (od osemdesetih). Pri tem pa se je držal načela, da so člani kluba lahko le oni študentje, ki so pokazali voljo do dela in ki imajo določene moralno-politične kvalifikacije. Ne gre tu torej za številčnost članstva v klubih, pač pa za idejno čistost naših organizacij, ki bodo le take kos današnjim nalogam. Klubi bodo morali v bodoče več razmišljati tudi o teh vprašanjih.

Andrej Miklavž

Predstavniki jugoslovanskih študentskih časopisov na konferenci jugoslovanskega študentskega tiska

MORDA ŠE LETOS?

Neznosna utesnjenost na oddelkih PMFF. — Sluša telji imajo predavanja po vsej Ljubljani. — Zgodovina nove fakultetne stavbe je že stara

Nekdo je dejal, da je že več let v Ljubljani, vendar še daleč ne pozna vsega mesta; to brez dvoma ne velja za nekatere slušatelje priložnostno - matematične - filozofske fakultete, saj morajo prehoditi skoraj vso Ljubljano, preden obiščejo vsa predavanja.

Zgornji moti ni anekdota, ampak je resnični odraz neznozne utesnjenosti, ki vlada na PMFF že vsa leta po vojni. Številno slušateljev na tej fakulteti se je po vojni več kot podvojilo, ustanovljeni so bili novi inštituti in katedre, prostorov pa je le malo več. Danes gostuje PMFF s svojimi inštituti in seminarji poleg v poslopiju univerze še v štirih drugih stavbah, čeprav prostori nekaterih od teh še daleč niso namenjeni temu; tu je treba omeniti predvsem realko in univerzitetno knjižnico, kjer je več kot polovico prostorov PMFF; ti prostori tako ne morejo služiti svojemu prvotnemu namenu, toda trenutno stvari ni mogoče drugače rešiti. Niso pa težave le v tem, da so inštituti in seminarji tako raztreseni po vsej Ljubljani. Nič manjše, če ne celo večje vprašanje je dejstvo, da so prostori le-teh več kot

premajhni in da niso namenjeni za to uporabo.

Cerprav je na fakulteti okoli petindvajset oddelkov, je vprašanje njihovih prostorov zadovoljivo le v nekaj redkih primerih, Seminarjskih sob, kakršne bi nedvomno spadale v okvir vsakega večjega oddelka, kjer bi našli študentje primeren prostor za svoj študij in drugo delo, nima na fakulteti niti tretjina oddelkov, vendar se te uporabljajo prav tako tudi za predavalnice, ker le-teh tudi primanjkuje. Zelo pereče je vprašanje prostorov za praktične vaje; ni redek slučaj, da se morajo vaje iz ene in iste snovi razdeliti na dve ali celo tri skupine, ker so za to namenjeni praktični premajhni in imajo premalo inventarja. Nič boljše razmerje glede prostorov nimajo zbirke učil, knjižnice itd., ki morajo često najti svoj prostor kar na zagrajenem delu hodnika ali podobno. Nedvomno bi takšni fakulteti pripadala tudi primerna čitalnica, kakršne imajo nekatere druge fakultete ali celo oddelki.

To je samo nekaj primerov, ki študente živo zadevajo, vsekakor pa ne moremo mimo vprašanja, da podobne razmere čutijo tudi profesorji, saj često nimajo primerne prostora za

svoje znanstveno-raziskovalno delo.

Razumljivo je, da študent, ki mora večasih v enem dopoldnevu prehoditi pot od fizikalnega inštituta Jožeta Stefana mimo univerze pa do medicinske fakultete ali prostorov v Parmovi ulici, pri predavanju ne more slediti s potrebo zbrano, kot bi to lahko storil, če bi imel predavanja na enem mestu in bi mu ne bilo treba misliti, kam mora teči po končani uri, da ne bo zamudil znaten del naslednjega predavanja. Na drugi strani pa povsem drži tudi izjava enega izmed profesorjev, da je pri takih razmerah skoraj nemogoče storiti več, kot posredovati predpisano snov, saj s študenti skoraj ni mogoče priti v tesnejši stik, kjer bi z njimi obravnaval druga vprašanja, ki konkretno ne spadajo v študijski program, kakršna pa bi kljub temu moral obravnavati sodobni univerzitetni predavatelj.

Zgodovina gradnje fakultetne stavbe sega že v predvojna leta. Prvotno je bila stavba na tem mestu, kjer naj bi se sedaj gradila, namenjena samo za inštitute prirodoslovno-matematičnega oddelka, medtem ko se je predvidevalo za filozofski oddelki oz. prejšnjo fakulteto posebne prostore. Pozneje pa je bilo treba sprejeti vse v eno in isto stavbo, poleg tega pa je bilo treba predvideno petnadstropno

zgradbo znižati še za eno nadstropje; posledica tega je, da bodo morali nekateri oddelki še vnaprej ostati zven predvidenega novega poslopija.

Ko je bil v začetku leta 1955 odobren kredit petdesetih milijonov, je bilo pričakovati, da se bo stvar vendar pričela dogadati reševati. Toda v času, ko je bila končana preiskava zazidalne površine in ko naj bi se pričelo s prvimi gradbenimi deli na novi stavbi, so izšli novi gradbeni predpisi, po katerih je mogoče dobiti gradbeno dovoljenje in pričeti z gradnjo šele na podlagi dokončnega gradbenega projekta, kjer morajo biti dokončno rešena vsa vprašanja, od statičnih računov do inštalaterskih del in opreme. Tega pa podjetje »Slovenija« projekta, ki dela načrt bodoče stavbe, v tem kratkem času ni moglo storiti, posledica česar je bila, da se je pričel gradnje premaknil vsaj za eno leto. Dokončni gradbeni projekt bo predvidoma končan do konca maja letošnjega leta in potem bo mogoče pričeti z iskanjem gradbenega dovoljenja in pričeti z gradnjo samo, seveda, če bo za to dovolj sredstev.

Z novo fakultetno stavbo bi bil problem prostorske utesnjenosti na PMFF v precejšnji meri rešen, na drugi strani pa bi to v precejšnji meri vplivalo tudi na lažji in kvalitetnejši študij.

-ko-

Alja Tkačeva v »Cloveškem glasu« (glej poročilo na 4. strani)

PAZI SE, FRANCO!

Študentske demonstracije v Madridu. — VEČ RANJENIH, EDEN MRTEV. — Težak gmočni položaj španskih študentov. — Nizka znanstvena raven univerz. — Zahteve po svobodi in demokraciji. — REPRESALIJE FAŠISTIČNE VLADE

Študentje v povorki po madridskih ulicah. Vpeli so demonstrirajo. DOL S FA LANGO! HOČEMO SVOBODO! Vedno glasneje in bolj razburjeno. Nato nekaj strelav. Na ploščniku je v mlaki krvi obležal falangist s smrtonosno svinčenko v glavi. Več ljudi je ranjenih.

Bilo je hladno februarско jutro. Zivljenje je v Madridu enakomerno teklo po svoji vsakdanji poti. Nenavadno je bilo samo pred pravno fakulteto, storo zgradbo iz XVII. stoletja, mrko in neprijazno v svoji srednjeveški resnobnosti. Tega dne, 9. februarja, so prav pred njo in v bližnjih ulicah stale skupine mobilne garde v sivih uniformah s »pendreki« za pasom. Nezaupljivo so gledali študente, ki so se zbirali v velikih gruclah in se tiho, razburjeno pomenkovali med seboj. Vznemirjeni so bili še od prejšnjega dne, zaradi demonstracij.

4. februarja so bile na pravni fakulteti volitve za tako imenovani sindikat. Kandidati, ki jih je predlagala SEU (španska univerzitetna falangistična organizacija), niso bili izvoljeni. Največ glasov so dobili demokrasko usmerjeni študentje, to pa falangistom ni šlo v račun. 7. februarja so skušali v vodstvo organizacije vsiliti svoje ljudi, a študentje so se temu uprli. Več sto jih je šlo na ulice, karakali so po mestu in vzklikali: »Nochemo SEU!« »Svobodni sindikat!«

Naslednjega dne, 8. februarja go prišli na predavanja. Toda falangisti so jim prepričljivo vstop na univerzo. Zasedli so jo že prej in se oboječili s palicami in drugimi potrebščinami za prelep. Do tega jim tudi niso prišlo. Najprej pred univerzo v ulici San Bernardo, nato pa še

dentov je neslo venec na tje-gov grob in njihova povorka se je sprememila v protifašistično demonstracijo.

Študentje niso nezadovoljni samo zaradi nizke znanstvene ravni univerz. Študijski sistem je zastarel. Celo sam rektor madridske univerze dr. Pedro Entralgo, ki je tudi fašist, je izjavil, da poslušajo danes nekateri študentje ista predavanja kot so jih poslušali njihovi dedje.

Študentje so pod izključnim nadzorstvom falange. To je edina stranka, ki je v Španiji sploh dovoljena. Ustanovljena je bila leta 1933 in njen ustanovitelj José Antonio Primo de Rivera ji je dal ime »Falange Española Tradicionalista«. To je konzervativno gibanje z močnimi katoliškimi oboječili, njegov končni cilj pa je diktatura brez strank in brez parlamenta. Falanga sprva ni bila naklonjena Franku, toda kmalu je prišlo do sporazuma in med državljansko vojno ga je že vneto podpirala. Leta 1937 so bili domala vsi Frankovi ministri in uradniki falangisti.

SEU (Sindicato Español Universitario) je nekakšna podružnica falange na univerzi. Lasti si pravico študentske organizacije in zastopnika študentov. Vendar je daleč od take vloge zlasti zato, ker je demokratičnost v njej zelo omejena. Vodja SEU ni voljen temveč ga postavi vlada; le-ta imenuje tudi vodje fakultetnih organizacij. Članstvo v SEU je obvezno za vse študente. Kdor je iz organizacije izključen, je avtomatično izključen tudi z univerze. Obenem pa mu prepovedo študij na vseh univerzah v Španiji.

Formalno lahko torej imenujemo falangiste vse španske študente. Vendar ogromna večina ne zasluži tega naziva. Pravi falangisti, ki so ostali zvesti načelom strankinega ustanovitelja, je zelo malo. Nekaj je monarhistično usmerjenih. Najštevilnejši pa so republikanci in demokrati, ki pa iz razumljivih razlogov le redkokdaj izrazijo svoje prepričanje.

V Španiji so še druge falangistične organizacije. Zlasti znana in pomembna je »Frente de la Juventud«. V njej mora biti vključena vsa šolska mladina. Vpliv teh in podobnih orga-

nizacij je porazen. O tem ne govore le napredni elementi temveč celo znani falangisti. Eden izmed njih Sančes Masas, nekdanji generalni sekretar in

žaljavsko vojno na Frankovi strani. V pismu, ki ga je poslal Franku, govori o vrenju med mladino, ki lahko postane nevarno za sedanjí režim. Ne-

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

V začetku februarja se je pojavilo med študenti anonimno odprto pismo, naslovljeno na vlado. V njem se zahteva, naj bi letos aprila sklicali državni

mir med študenti je odraz splošnega razpoloženja. Kot vrok nezadovoljstva navaja obstoječo razliko med družbenimi razredi, socialno nepravilnost in nezmožno cenzuro nad intelektualnim delom. Mlajše generacije privlačujejo po njegovem mnenju drugi politični sistemi, ki omogočajo socialno pravičnost, možnost, da mladina dá svoj prispevek v javnem življenju in dobi širše kulturno obzorje, ki je danes omejeno.

sousanovitelj falange, je na pr. izjavil, da drže falangistične organizacije mladino v stanju infantilnosti in intelektualne paraliziranosti.

Duhovščina, ki je poleg vojske in falange glavni stebler Frankovega režima, ima tudi odločujočo vlogo pri vzgoji španske mladine. Zanimivo je, da vodijo duhovniki okrog 70% vseh šol v deželi. Zatorej ni čudno, če so v Španiji prepovedane in nezaželene vse ideolo-

gije razen nauka Tomaža Akvinskkega.

Trije študentski listi »Alcala«, »Atenes« in »Indice« so protestirali proti nemogočim razmeram na univerzah in proti politiki izobraževanja sploh. Pred kratkim so jih prepovedali.

V zvezi z razpoloženjem in delovanjem študentov je inštitut za javno mnenje v Madridu razpisal med njimi anketo. Rezultate so dobili na vpogled samo vladni organi in institucije. Proti fašističnemu režimu se je izjavilo 80% študentov. Cerkevno hierarhijo je obtožilo nemoralnosti 52%, med tem ko je 63% študentov izjavilo, da se cerkev sploh ne briga za koristi delovnega ljudstva. Nekaj več kot 60% pa jih je izjavilo, da zaradi surovih postopkov kapitalistov raste razredno sovraštvo. Po njihovem mnenju bi moral španski narod najti rešitev v novem, socialističnem režimu.

Na nezadovoljstvo študentov je pred meseci opozoril tudi rektor madridske univerze dr. Pedro Entralgo. Sam je vnet falangist in se je boril med dr-

uradnikom kot vir informacij. Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

Časopis »splošnega tipa« do-primajajo največkrat rešitvi nac-problemov in pomagajo pri uveljavljanju javnega mnenja. Res je, da ima vsak časopis svoje lastno stališče, vendar p-skušajo biti vsi objektivni.

Nekatere vidnejše študentske časopise podpira vlada in jih razpoloža po vseh krajih države, da bi služili prebivalstvu in

uradnikom kot vir informacij.

Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

Časopis »splošnega tipa« do-primajajo največkrat rešitvi nac-problemov in pomagajo pri uveljavljanju javnega mnenja. Res je, da ima vsak časopis svoje lastno stališče, vendar p-skušajo biti vsi objektivni.

Nekatere vidnejše študentske časopise podpira vlada in jih razpoloža po vseh krajih države, da bi služili prebivalstvu in

uradnikom kot vir informacij.

Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

Časopis »splošnega tipa« do-primajajo največkrat rešitvi nac-problemov in pomagajo pri uveljavljanju javnega mnenja. Res je, da ima vsak časopis svoje lastno stališče, vendar p-skušajo biti vsi objektivni.

Nekatere vidnejše študentske časopise podpira vlada in jih razpoloža po vseh krajih države, da bi služili prebivalstvu in

uradnikom kot vir informacij.

Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

uradnikom kot vir informacij.

Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

Časopis »splošnega tipa« do-primajajo največkrat rešitvi nac-problemov in pomagajo pri uveljavljanju javnega mnenja. Res je, da ima vsak časopis svoje lastno stališče, vendar p-skušajo biti vsi objektivni.

Nekatere vidnejše študentske časopise podpira vlada in jih razpoloža po vseh krajih države, da bi služili prebivalstvu in

uradnikom kot vir informacij.

Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

Časopis »splošnega tipa« do-primajajo največkrat rešitvi nac-problemov in pomagajo pri uveljavljanju javnega mnenja. Res je, da ima vsak časopis svoje lastno stališče, vendar p-skušajo biti vsi objektivni.

Nekatere vidnejše študentske časopise podpira vlada in jih razpoloža po vseh krajih države, da bi služili prebivalstvu in

uradnikom kot vir informacij.

Preteklo leto je bila v Jogjakarti sklicana prva konferenca za študentske urednike, katere se je udeležilo 30 urednikov od 12 štud. časopisov. Sklenjeno je bilo med drugim ustanoviti organizacijo za študente: urednike, in študentsko nekovno združenje ter poslati vrsto etičnih osnovnih načel za študentske žurnaliste. Govorilo se je tudi o možnosti sklicanja azijske konference za štud. urednike. V Manili in Tokju je ta načrt narelel na odzvočno odobravanje. Predsednik filipinskega »College editors Guild« je predlagal, da bi ustanovili iz filipinskih in indonezijskih študentov pripravljatelji odbor, ki bi razpravljal o ciljih in delovnem programu konference, katere države bi bilo treba povabiti, kje bi bila konferenca itd.

Indonezijski študentski tisk ima zaradi svojih specifičnih pogojev v družbi velik ugled. To pa je za uspešen razvoj mlade generacije najpomembnejše.

Tudi med revolucijo od 1945 do 1950 je bilo mnogo študentov aktivnih kot oficirji ali vladni upadniki; ostale pa je pritegnila vojaška oblast k mešani vojaško-civilni organizaciji, katere naloga je bila organiziranje učinkovite borbe. Posebna enota ki se je imenovala študentska armija, je imela 5 bataljонов na Javi in 2 bataljona na Sumatri.

Danes je približno 50 odstotkov študentov srednjevisokih učilijev. V mnogih univerzitetnih centrih najdemo višje šole, ki so jih ustanovili in jih vodijo študenti. Ker je pomembna učiteljskega kadra, zlasti izven Jave, zelo velika, se mnogi študentov prijavlja prostovoljno za učitelje. V Jogjakarti so ustanovili poseben študentski odbor, ki v tesnem sodelovanju s prostevnim ministrom skrbi za mobilizacijo študentov, ki se prostovoljno javljajo za učitelje na obeh izven Jave. Študentje sodelujejo aktivno tudi v političnem življenju. V zadnji vladi te bil eden od sekretarjev celo študent.

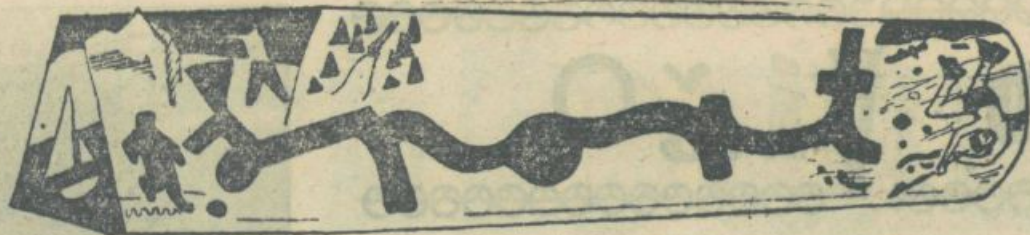
Črde na tako stališče študentov v indonezijski družbi, je študentski tisk v veliki meri najvplivnejši. Indonezijski študentski tisk lahko uvrstimo v 3 kategorije.

1) Časopis, ki obravnava izključno študentske probleme; 2) Časopis, ki posredujejo predvsem tehnično literaturo; 3) Časopis »slokašnega tipa«, ki obravnava politična, gospodarska, soc.-ekonomska in kulturna vprašanja.

Časopis »splošnega tipa« do-primajajo največkrat rešitvi nac-problemov in pomagajo pri uveljavljanju javnega mnenja. Res je, da ima vsak časopis svoje lastno stališče, vendar p-skušajo biti vsi objektivni.

Nekatere vidnejše študentske časopise podpira vlada in jih razpoloža po vseh krajih države, da bi služili prebivalstvu in

VI. MEDNARODNO AKADEMSKO PRVENSTVO V SMUČANJU

Lepe tekme - dobre proge - skromna udeležba

LETOŠNJE NAJVEČJE STUDENTSKO SMUČARSKO TEKMOVANJE JE DOLGO ČASA PRECEJ VIŠELO V ZRAKU. P RILJAVE SO BILE DOKAJ SKR OMNE IN ŠE NEKAJ DNI PRED PRICETKOM PRVENSTVA NI SMO VEDELI, ČE BO PRIREDITEV SPLOH MOGOČE IZVESTI. SELE V ZADNJEM TRENUTKU SO PRISPELE PRIJAVE AVSTRIJCEV IN POLJAKOV TER DOMAČIH EKIP IZ BEOG RADA, ZAGREBA IN SARAJEVA. TAKO SE JE 21. FEBRUARJA V PORENTOVEM DOMU V KRANJSKI GORI ZBRALA VSA STUDENTSKA SMUČARSKA ELITA, ČEPRAV NE DV OMI MO, DA BI SE NAŠEL ŠE KDO, KI BI LAHKO Z USPEHOM NASTOPAL NA TEM TEKMOVANJU.

S snegom je bilo letos veliko težav, vendar je bilo to pot študentom vse naklonjeno. Snežne razmere so bile zelo ugodne, pa tudi vreme je bilo tako, da si boljšega ne bi mogli želeli. Z balkonov Porentovega doma so 21. februarja zvečer zavirale državne zastave Avstrije, Poljske in Jugoslavije, rektor ljubljanske univerze dr. ing. Kūhelj pa je otvoril prvenstvo.

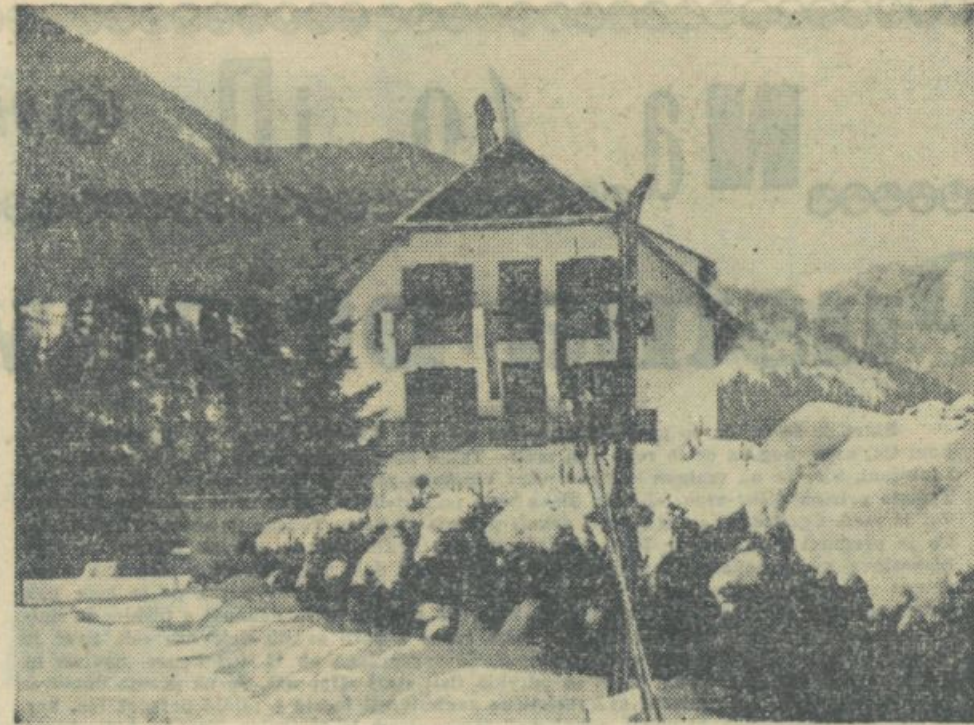
bilo nikjer. Kmalu smo izvedeli, da si je že pri drugem kilometru zlomil smučko. Tekoč ljubljanske univerze Kristofelje mu je hotel posoditi svojo, vendar se ta poskus ni obnesel in se je Pavšič peš vrnil na start. To je bilo prvo presenečenje, ki je bilo seveda za nas precej neprijetno. Vsi smo bili prepričani, da je zmaga že zagotovljena dokaj dobremu Poljaku.

reč pričakoval, da bi Furlanovi lahko uspelo premagati Lenardonovo, ki je bila na državnem prvenstvu v Trzinu druga. In vendar je študentka ljubljanske medicinske fakultete, Jana Furlan, s previdno vožnjo nadoknadila tisto, kar je Lenardonova s padci izgubila. Čas Furlanove je bil za dve sekundi boljši. Se več zanimanja je seveda bilo za start moških, kjer sta imela največ besede kranjskogorska domačina Prestor in Budinec. Naslednja dva mesta sta zavela dva Poljaka in še naslednja dva dva Avstrijca.

TEKMA V SLALOMU NAJLEPŠA

Ce bi koga izmed udeležencev prvenstva vprašali, kaj je bilo na tekmovalstvu najlepše in najbolj dramatično, bi vam gotovo odgovorili, da je bil to slalom. Dokaj težka, toda zelo dobro speljana proga ter odlični sneg, vse to je dalo povod, da smo pričakovali tudi odlične rezultate. Zenske so imele precej krajšo progo in njihova tekma je potekala brez presenečenj z vrstnim redom Lenardon, Kincl, Furlan.

Vse drugače je bilo pri moških. Stal sem na startu in opazoval nervozne obraze tekmovalcev in že z njih je bilo kaj lahko razbrati, da bo vsak poskušal doseči najboljšo. Med tekmovalci sem opazil tudi Milana Janca, ki že leto dni ni tekmoval zaradi težke poškodbe, ki jo je dobil v prejšnji sezoni na Cervinju. Prvi je zdrvel po progi Avstrijec Slotter, takoj za njim pa Poljak Banas. Banas je vozil tako, da je gledalcem zastal dih, toda že po 50 metrih vožnje je padel in

Na Domu v Kranjski gori so zavirale zastave treh držav

cej ovirala megla in tako tekmovalci niso mogli pokazati vsega, kar znajo. Proga je bila dokaj dolga, težka in hitra, kar nam dokazuje dejstvo, da so od 22. tekmovalcev prišli na cilj samo trije brez padca. Najteže je padel Poljak Banas, ki se je zalezel v drevo. Po vsej verjetnosti bi lahko Banas posegel v borbo za prvo mesto, ki je tako pripadlo Budinecu. S to zmago si je Budinec pridobil tudi naslov najboljšega tekmovalca v alpskih disciplinah. Zenske so tekmovalce na krajiški progi, toda kljub temu niso tvegale hitre vožnje, le Tiringjerjeva je nekoliko bolj »spustila«, kar pa je morala plačati z nekaj padci.

Skoki so bili zadnja tekmovalna disciplina. Na 40-metrski skakalnici so se zbrali z malimi izjemami najboljši slovenski skakalci z Rogljem in Goriskom na čelu ter precej tekmovalcev iz drugih republik in še dva Poljaka. Ze po prvih skokih smo videli, da bo borba za prvo mesto potekala med Rogljem, Goriskom in Latkovskim. Sodniki so odločili, da je bil najboljši Rogelj, čeprav je bil Latkovski po mnenju gledalcev njemu enak. Toda sodniki so pač sodniki in njihova beseda naj velja.

Ing. Bizjak Ljubo, ki je tragal vse proge za alpske disciplin

plne, je dobil na tej prireditvi veliko priznanj. Vsi tekmovalci so bili nad programi navdušeni, saj so bile za tako tekmovalstvo dovolj težke, obenem pa tekoče, kar je zelo redka odlika naših smučarskih tekmovalnih prog.

Organizatorje bi najbolje lahko ocenil z besedo poštvalnost, saj je vse delo pri pripravljanju prog, postavljanju telefonske napeljave, ureditvi stanovanj in prehrane, opravilo vsega devet ali deset ljudi. Zato se tudi ne gre pritoževati, če smo tu in tam opazili kakšno majhno napako.

Rutina pa taka...

Ponavadi so tekmovalci odhajali na proge resnih obrazov, vendar smo se lahko tu in tam od srca nasmejali. Za ljubitelje smeha je bila gotovo najbolj zanimiva tekma na skakalnici, kjer so se poleg pravih skakalcev spoprijeli še predstavniki ostalih dveh smučarskih disciplin — tekači in alpski smučarji. Na 40-metrski skakalnici je bil najboljši burno pozdravljen Svet Bogdan — »Čvek«, ki je v prvem skoku dosegel dožnjeno 7 m, v drugem pa 8 m. Po drugem skoku je »Čvek« izjavil, da se je že bistveno popravil. Kristofelje je skočil dvakrat po 14 metrov s smučmi, ki so se na

skakalnici same ustavljale. Vse drugeče je bilo z alpsci, ki so se poganjali od 23 do 28 metrov daleč in so tako prepričljivo »namazali« tekače.

Dokajšnje porcije rutine je pokazal tudi tekač Kalan Juvenci, ki je pri mrazu —100 strokovnjaško ugotovil, da je sneg južen in tako je tudi namazal smučke. Seveda je komentiral odveč, ko je po tekmi izjavil, da se je »szamazal«.

Ce bi me vprašali kdo je bil najbolj vesel svojega uspeha, bi vam moral predstaviti Janeza Sarca, ki je dosegel drugo mesto v smuku in se veselil vsakega tekmovalca, ki je pripeljal bel skozi cilj rekot: »Tam mi že ni več nevaren!« In konec koncev je Sarc res dobro peljal smuk.

Nedvomno je VI. mednarodno akademsko prvenstvo Jugoslavije v smučanju poteklo mnogo boljše, kot smo pričakovali. Za resne priprave ni bilo časa, snežne razmere so povzročale organizatorjem mnogo glavobola. Poleg tega pa je bilo treba rešiti še na ducate zapletenih vprašanj, od finančnih do strokovnih. Kljub vsemu se je vse dobro izteklo in to prireditve lahko vpisemo s ponosom v imenah študentskih športnih prireditev. **Viado Ziajph**

PRVO TEKMOVANJE V SLOVENSKI JUDO LIGI

Praksa proti teoriji

Tekmovanje je merilo fizičnih in tudi umskih sposobnosti športnika v vsaki športni panogi, tudi pri judu. Prvo tekmovalno slovenske judo lige sta otvorila v soboto, 14. januarja sava trvala Ljubljana in Olympia pa si je obejala neodločen rezultat, v najslabšem primeru 3:3 za Ljubljano. Prvi so računali na boljšo kondicijo in pozitivno bilanco s tekmovalci, drugi so se zanašali na večje tehnično znanje kot posledice številnih tečajev, izkustev iz inozemstva.

Dvorana je bila nabito polna, napeto tvačenje, publika razgrela, toda dostojna organizacija na vršnih sodnik neoporečen in avtoritativen. Vse je šlo kakor namazano, le žal, da so bili judoisti Olympia tisti, ki so odšli z blazin borazeln. Borba v pnsameznih kategorijah so prinesle naslednje rezultate: perolaha — Križman (O) proti Perme (L) 0:3; lahka: Zidanec (O) : Petronjevič (L) 0:2; večteža: Kolnik (O) : Cesar (L) 0:2; srednja: Reja (O) : Maček (L) 0:2; poltežka: Iršič (O) : Jekob (L) 0:3; težka: Bida (O) : Udovčič (L) 2:0. Ljubljana je popravila 10. in po ocenjevalnih točk. Olympia 2 in pol po zaslugi Kolnika, ki je dosegel pol točke in Bide, ki je nad 20 kg lažjim Udovčičem spadal 3 me' z eno in pol točko. Iršič in Zidanec sta zadostila tehničnemu knockoutu že v drugi rundi. Križman je s svojimi pavšičkim znanjem veljal za favorita, se je dal zapeljati v končni prijem. Relja pa znan kot nosilec najvišjega pasu v Jugoslaviji, se kakor učenec ni ugal ngovarjati že v prvi rundi ljubljanskemu Mačku. Tako se je končalo šest dejanj, kjer je prvi izvalec, judo klub Ljubljana, v tihem okolju prejel zasluženo lavoriko kjer je od Olympia padlo nekaj, kar pada nač od »saketa«, ki se napenja zaslon je torej padel, vendar dejanje za kulisami se nadaljuje.

Vrabi, trener Olympia: »Brez pusa ni nič. Razumljivo je, da bi moral več trenirati. Ljudje so neresni, brez morale so šli na tekmovalstvo, brez potrebne koncentracije so stopili na blazine. Našim gre bolj za zabavo, kot rezultat. Kolnik: Kaj je vzrok za poraz, se bolim povedati. Trdim, da smo mi tehnično boljši, toda brez kondicije, kar je posledica nesistematičnega skiplinžnega treninga. Da bomo v bodoče uspeli, moramo dobiti zadostno kondicijo in tekmovali na pravih judo blazinah.

Zidanec: Pred tekmovaljem smo bili moralno »na psu«. Mnogi so se začeli pozno pripravljati. Na treningih ni bilo discipline. Pogosto je treniralo le pet ljudi. Le zadnji štiri trenirajo so bili dobri, vendar nam niso mogli dati tistega, kar bi za tako tekmovalstvo potrebovali. Velik vzrok za neuspeh je tudi slaba hrana večine tekmovalcev. Če bi pred borbo dobivali potrebna navodila, ne bi tako klavno podlegli.

Križman: Preveč metrov poznamo nobenega pa ne znamo. Manjka nam moč. Preveč fini borci smo, preveč lepo se borimo.

Iršič: Zaradi neresnega treninga in pomenjkanja kondicije smo izgubili.

Framiš, trener Ljubljane: Zmagali smo zaradi poštvalnosti in dobre stane forme tekmovalcev. Ne morem reči, da smo se na tekmovalstvo dobro ali posebej pripravljali. Tekmovalci redno prihajajo na trening. Pri vadbi vantevam brez-pogojno disciplino in neprekinjeno delo vsakega priameznika. Začenjamo z razbujanjem vajami, nato s šolo pavanja, z renderjem in borbami. Tekmovalci se ne borijo med seboj, temveč z novinci in to po pet minut z enim, pet minut z drugim, in tretjim. Medtem ko se na blazini borijo ob enem trite pari, vodijo drugi spuzgarije to je vsolanje v met in druge prijeme. Tekmovalci dajajo le en met, največ bi dočler teh absolutno ne obvladajo. Efektivni trening traja eno uro in pol, potem pa imamo še pol ure ramnih vaj za kondicijo, sprnost, ki je obenem tudi razvejalilo. Tečemo, dvigamo uteži, dtačemo preko vrvice in se borimo z rokoborci. Krivka naših treningov in našega znanja so številna tekmovalca, kjer tekmovalce spozna predvsem samega sebe. Skušam živeti s tekmovalci, z vsakim posebej. Na vsakem srečanju zapustim dobre in slabe poteze svojega tekmovalca in njegovoga na sprotnika. Na oddaji tega las je tekmi in nepopolna kvaliteta tekmovalcem, pred borbo pa vsaj eno posebej dajem navodila. O porazu Olympia bi dejel: to vsi smo se učili pri Iršičevih, zato smo tudi v tehnični menzanju enaki. V sami me tudi učenja pa so po vsej verjetnosti različne. Predlagam, da

bi smeli medsebojno internu tekmovalca, kjer bi se borili tisti, ki ne tekmujejo v ligi. Na ta način bi se drug od drugega učili in znanje zapolnjevali.

Maček: Smo homogena ekipa, tehnično in kondicijsko boljši, borce odlikuje »prensos...« na našo zmaso ima največ vestig trener Framiš. Tako mislijo neposredno prazdeni. Da pa bi stvar »ake razumeli, pogledjmo nekaj drugih podatkov. Prvo razrednih tekmovalcev ima Olympia 15, od tega 12 študentov, 2 dijaka in 1 delavec. Pri Ljubljani je tekmovalcev 12, in to 2 študenta, 7 dijakov in 3 vajenci. Večinoma se hranijo prvi kakor drugi v menzah. Trenirajo krajajo pri Olympia 3 ure tedensko, pri Ljubljani 4 ure. Na treninge prihaja pri Olympia povprečno osem tekmovalcev, pri Ljubljani 12. Olympia je doživela v letu 1953. pet tekmovalj, Ljubljana 20. Olympia je na republiknem prvenstvu dosegla po številu doseženih točk tretje mesto. Ljubljana prvo mesto. Olympia ima enega državnega prvaka, Ljubljana štiri državne prvake. Olympia je prvi judo klub v Sloveniji ustanovljen v jeseni 1952. Ljubljana je tretji klub, ustanovljen pozim 1953.

Kje so torej vzroki, da kvaliteta tekmovalcev judo kuba Olympia pada? Odgovor nam lahko da tudi tisti, ki ima o športu veliko pojma, kakor raznašalec Poleta.

Marjan Lavrič

Kje so torej vzroki, da kvaliteta tekmovalcev judo kuba Olympia pada? Odgovor nam lahko da tudi tisti, ki ima o športu veliko pojma, kakor raznašalec Poleta.

Rezultati prvenstva

SMUK

- Moški: 1. Budinec Vojteh, Ljubljana 1:45,0; 2. Kincl Vesna, Zagreb 1:51,5; 3. Jasiewicz Jan, Poljska 1:52,6; Zenske: 1. Lenardon Nadja, Ljubljana 2:59,8; 2. Kincl Vesna, Zagreb 4:00,6; 3. Tiringjer Breda, Lj. 4:02,6

SLALOM

- Moški: 1. Jasiewicz Jan, Poljska 2:11,2; 2. Budinec Vojteh, Ljubljana 2:15,5; 3. Pogačnik Jože, Lj. 2:19,9; Zenske: 1. Lenardon Nadja, Ljubljana 2:29,4; 2. Kincl Vesna, Zagreb 3:12,0; 3. Furlan Jana, Lj. 3:16,9

VELESALOM

- Moški: 1. Prestor Ziga, Lj. 1:25,2; 2. Budinec Vojteh, Lj. 1:26,0; 3. Banas Jerzy, Polj. 1:28,7; Zenske: 3. Furlan Jana, Lj. 3:18,9; 2. Lenardon Nadja, Lj. 3:40,3; 3. Kincl Vesna, Zagreb 4:53,1

ALPSKA KOMBINACIJA

- 1. Budinec Vojteh, Ljublj. 4:54,22; 2. Jasiewicz Jan, Poljska 4:54,56; 3. Klaura Eberhard, Avstr. 4:54,56

TEK 15 KILOMETROV

- Moški: 1. Jeršič Matjaž, Ljubljana 0:54,28; 2. Jasijevica Roj, Poljska 0:54,22; 3. Svet Bogdan, Lj. 0:54,56

STAFETA 4x7 KILOMETR.

- 1. Ljubljana (Kalan, Jeršič, Svet, Pavšič) 1:57,50; 2. Kombinirana 2:15,29; 3. Sarajevski 2:16,14; 4. Zagreb 2:20,34

SKOKI

- 1. Rogelj Albin, Ljubljana (22,5 in 32) 295,5 točke; 2. Ladjkovič Andrej, Poljska (22 in 31 m) 251,1 t.; 3. Rol Gasienica, Poljska (22, 32,5 m) 204,9 točke

KLASIFIKACIJA KOMBINACIJA

- 1. Rol Gasienica, Poljska 444,9 točke; 2. Mikijelj Laza, Beograd 375,5 točke; 3. Cesar Karlo, Beograd 353,5 točke

KONČNI PLSAMN EKIP

- 1. Ljubljana 4494,87 točk; 2. Zagreb 3787,52 točk; 3. Sarajevo 1694,87 točk

Najuspešnejše tekmovalke: Lenardonova, Furlanova in Kinclova

Presenečenje v tek

Prvi dan je bil na sporedu tek na 15 km v veleslalom. Ze ob 8. uri zjutraj so pri -20°C startali tekači na 15 km dolgi progi. Startno številko 4 je imel član državne in olimpijske reprezentance Jugoslavije Cvetó Pavšič, ki je bil brez dvoma favorit tega teka. Precej presenečenje smo bili, ko so tekači predtekli prvi krog, se pravi 7,5 km. Prvi krog je najprej prevozil Dvoržak Miro, takoj za njim pa Poljak Gasienica, Pavšiča pa ni

ku. Toda doživeli smo še drugo presenečenje, to pot veselo. Startna številka 16 je prislučal v cilj zelo hitro s časom, ki je bil za 6 sekund boljši od Poljaka, številko 16 je nosil na prsih Matjaž Jeršič, študent ljubljanske univerze, ki je za ta podvig prejel mnogo prisrčnih čestitk.

BRAVO, FURLANOVA!

Precej takih vzklikov smo slišali, ko so razglasili rezultate v veleslalomu. Nihče ni nam-

do konca ni mogel več nadoknaditi izgubljenih sekund. Budinec in Prestor se v prvem teklu ništa čaka-ve kako odrezala, saj sta padla oba na istem mestu, v najtežjem delu proge. Potem pa je šel na progo Jane, vozil mirno, elegantno in zelo hitro ter dosegel najboljši čas v prvem teklu. Prvi nastop po dolgem premoru mu je prinesel zmago. Lep dokaz, da lahko Janca še utvrčemo med najboljši jugoslovanske smučarje. Zal je Milan v drugem teklu zgrešil vrata in tako so ga diskvalificirali. Poljak Jasiewicz se je s tem znebil najhujšega tekmeca in si s hitro, toda pravilno vožnjo zagotovil zmago.

Isti dan smo gledali še štafeto, kjer si je ljubljanska univerza brez posebnih naporov priborila prvo mesto. Cvetó Pavšič pa se je z najboljšim časom v štafeti oddolžil za razočaranje (ki ga ni sam zagrešil) v teklu na 15 km.

Za konec smuk in skoki

Smuk je ponavadi najbolj privlačna alpska disciplina, vendar je to pot tekmovalje pre-

Atletika - mati športa

Za nami je skupščina Atletske zveze Slovenije. Niso imeli dosti lepega povedati, saj njihovo delo v prejšnjem letu še daleč ni rodilo takih rezultatov, kot si jih od take organizacije želimo. Pogledjmo torej na kratko, kakšen je položaj naše atletike in kakšne so možnosti, da bo končno le enkrat spet zažvela med študenti.

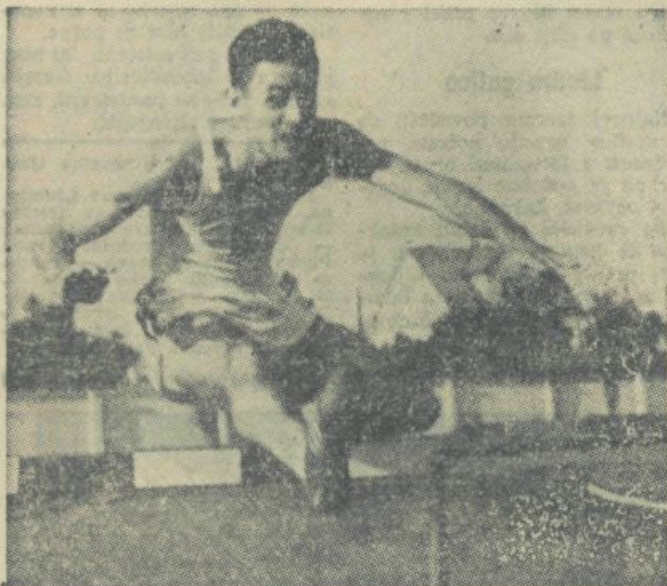
Lahkoatletov je malo, malo je tekmovalj, malo klubov in še najmanj denarja, s katerim bi se lahkoatlet, lahko prebrival skozi življenje. Kar pogledjmo, kaj nam povedo številke. Vsega je v Sloveniji 9 klubov, ki imajo v svojih vrstah okoli 900 članov. To je porazna številka, čeprav tu zraven dodamo še kakih tisoč ljudi, ki so se ukvarjali s tem športom v raznih drugih organizacijah, kot n. pr. v Partizanu, Svobodah ali kod drugod. In privsem tem ne smemo pozabiti, da je

način za zdravje ni priporočljiv, čeprav so bile proge razmeroma kratke in lahke. Letos bi tekmovalja v krosu organizirali na drugi osnovi. Tekmovalci bodo po šolah, podjetjih in ustanovah ter seveda tudi v športnih in partizanskih društvih. Prva tekmovalja v krosu bodo na sporedu v aprilu, toda povsod se bodo že prej pripravljali na ta tečaj. Tekmovalja bodo prirejena tako, da bodo pričeli v najmanjših organiziranih enotah, n. pr. v razredih, oddelkih tovarn, po

letnikih na fakultetah in podobno. Najboljši tekmovalci, ki bodo prišli iz teh tekmovalj, bodo nastopili na krosih šol, tovarn in fakultet in nato vse više, dosler se ne bodo najboljši zbrali na republiknem prvenstvu. Tudi za našo univerzo velja, da bi se tega tekmovalja udeležila s čimveč tekmovalci, kajti to bi bila izredna prilžnost za ustanovitev lahkoatletskega kluba, ki ga študentje zelo in ustanovah ter seveda tudi gotovo našli mnogo takih, ki bodo pokazali veliko veselja in nadarjenosti za to športno panogo in s temi bi bilo treba pričeti.

Ljudski mnogoboj je v svetu zelo znan in ga mnogokrat prirejajo razni športni časopisi v Italiji, n. pr. Gazetta dello Sport. Nastopajoči ponavadi tekmujejo v teklu na 100 metrov, metu krogle, skoku v višino in teklu na 1000 metrov. Brez dvoma moramo pozdraviti idejo Atletske zveze Slovenije, da bi tudi pri nas uvedli tak način tekmovalja za vse tiste, ki niso registrirani kot tekmovalci v karibotekli AZS. Tudi tu bomo lahko našli mnogo tekmovalcev, ki se bodo razvili v dobre atlete, še posebno važno je, da bi ta način tekmovalja uspel v tistih krajih, kjer sedaj lahka atletika ni razvita. Študentski klubi, ki razvijajo svojo dejavnost v raznih krajih Slovenije, bi tu lahko odigrali precejšnjo vlogo.

Iz vsega tega lahko sklepamo, da je letos največ pogojev za uvrstitve lahke atletike med ostale športne panoge, ki so med študenti že prav dobro razvite in imajo celo dolgoletno tradicijo.

atletika konec koncev le mati športa.

Kaj bi lahko storili, da bi slovensko atletiko zapeljali na nov tir? Na skupščini so o tem precej govorili in spregledali med drugimi dva sklepa, o katerih velja spregovoriti nekaj besed. Uvedli bodo dve vrsti množičnih tekmovalj. Prvi bo na vrsti kros, za tem pa bodo prirejali neke vrste ljudski mnogoboj.

Kros je bil pred nekaj leti pri nas že precej razširjen, vendar so nanj v zadnjem času skoraj pozabili. S takim načinom krosa, kot smo ga imeli sedaj, ne moremo biti več zadovoljni, kajti takratna tekmovalja so bila vse preveč kampanjska in so se jih tekmovalci udeleževali brez kakršnihkoli priprav. Gotovo tak

Papirnica »Količevo«

p. DOMZALE, tel. 30-477

priporočamo svoje izdelke:

- plakadni papir — pergamentni nadomestek, pergamin in havans — pelir in prepisni papir — klobočni, servietni in toaletni papir — kromo nadomestek karton in navadni karton — silvo lepenko — elektrosprespan lepenko in druge specialne lepenke

Na to in ono Vižo

Pustna pripovedka o...

Na lovu za zadnjimi ostanke snega...

Stara je že ta, da so prazniki na svetu tako, da Kranjci krenejo z zadostnim vzrokom tja, kjer »bog na cesto roko ven moli«. Takih mest nikjer ne manjka, najmanj pa v Ljubljani, kjer je za vsakom konfinu piše: Vinarska zadruga Sentlajb pod Sentkrecom. Točimo pristna Šiška-vina. »Zivela Šiška vina pa auf-biks. Micka, liter na mizo in malo dol se vsed. Cez Odred ga ni.« Proti deveti pridejo na vrsto Tončke in ob enajstih Marica. To je predmet največjih čustvovalj vseh ostarjskih kebrov, ampak očerajni so tega blagoslova samo nekateri izvoljeni. Sploh so dobra dela v ljubljanskih ostarjih nezazeleni stvar, kajti resnično je težko razumeti (posebno če si pod paro), da te hoče nek dober prijatelj pripraviti ob prijatne občutke, do katerih si se dokopal s težkim in dolgotrajnim pitjem in z velikimi denarji, tako rekoč z žulji svojih delovnih rok. Svet je vendar tako lep, bi dejal človek. Skoda, da je vsega tega ob 11. uri konec. Seveda bi Ljubljana ne bila Ljubljana, če bi se odrekla tisti stari »Hopasa, še ne gremo domov«. Tu zdaj ni veliko poti. Gledat gre turistične zanimivosti mesta s pičice perspektive, ker je tam prostora za vse, ki pišejo nekaj med šampajncem in smarnico. Tam so tudi oblaki in luna in zvezde in mnogo, mnogo znanj. Potem igrajo ono lepo slovensko: Tell me why — in kdo bi se ob tem ne raznežil? Nekateri ljubijo šport in se tepejo — to je res, ampak to spada zraven. Zato plačamo.

So nekateri duvci v letu, ki so izredno pripravi za to, da se takrat dogajajo razne nenavadne stvari, da je človek s svojim bližnjim intimen in da počne stvari, za katere je bolje, da se ne razvedo. Tudi pri nas zato prirejamo na take dneve, med katerimi dominira pust, razne slaščičarske, obrtniške, »pariške« in novinarske plesse. Samo za omejeno število izbrane publike: samo slaščičarji, samo obrtniki, samo večerne toalete in žep 1. kategorije (direktorji, privatni denarniki in še kaj). Ljudje žele biti vsaj na take dneve med sebi enakimi. Jasno, razumevanja žele, človeške razumevanja, zbliznanja duš in vino za prijateljico in kdaj pa kdaj auf-biks (Marica pride pozneje na vrsto).

bo dolgo. »Navadno ključje šele proti 12. Ne bosta zastoj čaka. Ob takih dnevih je vedno dovolj prometa. Sicer pa okoli prvega. Od 5-10 na noč.« — »In študentje? Kako se obnašajo tiže?« — »Se ne pritožujemo. Ni kaj posebnega. Običajno samo lažje vrste prepevanje v nočeh, ko drugi spijo — razen nas, seveda.« Sva zadovoljna. Čakava, kot čakajo oni, in kadimo. Ni ravno napačno tute, če si tako neprizadet, kot sva midva.

z veliki zamahi energično plešejo. Svet je pravzaprav zelo čuden, če ga človek ob taki priločnosti ne gleda obrnjena. Vse je na glavi in če si pod paro, se zdi, kot da je vse prav in da stoji pokonci. Toda vse to se ni nič. To je pač le študentska menza.

Kaj je lepo. fino in takno, človek vidi šele potem, ko vidi proces zblizvanja duš v dobri družbi. To se redko dogaja, samo vsako leto enkrat in to na pustno soboto. Večerne toalete, prinesene ali poslone iz Amerike, iz Pariza ali od kod drugod, kar pa ni vseeno. TA JE NEWYORSKA. TA JE PARISKA IN TA NI RAVNO NABOLJSA. Nekateri se drže, kot bi požrli žrd in nekateri kot bi bili popili liter kolonjske vode.

URA JE 11. Zdaj se je začelo in to z Unionom. Pripeljejo nekoga z masko. Noter je hotel. enostavno, hotel noter, pa ga niso pustili, ker je imel masko in ker je malo čuden. Smejejo se, seveda. Zacenja se vedno s tem, da mečejo ven ljudi, ki ne spadajo v tisto intimno ozračje, v zblizvanje duš. Toalet in še drugih rekvizitov. Mož pove vso storiijo, potem ga pošljejo domov. Naj gre! Naj si najde bližnjo dušo nekje, če je že nima doma. Ljudje se pač zblizujejo, vsak na svoj način. So zanimivi ti načini zblizvanja po ljubljanskih pustnih zabavah, pa naj reče kdo, kar hoče. Prva skupina se zblizuje na ta način, da plje in potem z rokami in nogami razlaga nežna čustva svojih mladih let. To so že starejši gospodje, ki leže na trebuhu čez mizo, z rokami in nogami

prinesene iz Pariza. Temu se reče Eau de cologne. Na vse to je treba paziti, da rečeš klanjam se in da imaš kaj v žepu in na sebi brezblizno večerno obleko z metuljičkom. Pari promeniš gor in dol in se ogledujejo. To je tudi nek način zblizvanja duš: moja je pariška, moja newyorská, moja pa je slabše vrste, ker je dunajska ali pa celo »made in Domanarjen«. Vse je intimo na svoj način. Tu vsi vedo, koliko imaš v žepu, kdo in kaj si. To spoznavanje duš je zanimivo. Tudi natakarji si smejo misliti svoje: TISTALE MIZA TAMLE. POPILI SO TOLIKO IN TOLIKO. RACUN JE TOLIKO. PLACALI SO PA SAMO TOLIKO. MI TEGA NISMO NAROCILL. PRAVIJO. PA po tem ne sme nihče niferar in nikogar soditi, kajti to so samo natakarske zadeve in to si polno upravičenost samo oni lahko mislijo. Tu mi nimamo niferar zraven. Pravičnih ljudi nima nihče pravice soditi. V taki družbi, kjer so enaki z

Pa se je zgodilo, da sta šla dva. karkoli sta že bila, na sobotno pustno noč na veliko popotovanje, ne da bi pri tem pomislila, kam bosta šla, niti ne, da bosta na svojem breznačrtnem popotovanju prišla tudi na taka mesta, kjer so samo ti, samo oni in samo tisti tam. To je bila njuna velika napa, takorekoč človeški greh proti intimnosti, toda če bi bil človek vedež, bi ne bil revež pravijo. To, kar sledi, je povzetek njihovih zapiskov in njihovih pripovedovanj.

URA JE 3. Ker ne veva, kam naj greva, se ravnava po načelu

o privlačnosti najbližjega lokala. V njih sedijo dobri in pravični ljudje. Union, ki nama je najbližji, je zaseden z znano prirediteljico in zato greva v Evropo, čeprav nama ni jasno, kaj bova tam delala, ališeva prijateljica. Tako je in nič drugega kot to. Dokler jih ne najdeva, greva naprej, saj nekje morajo biti. Rekl so, da bodo šli nekam sedet. — Morda tega niso rekli in mogoče je, da midva sploh nimava prijateljcev, ali vsa, da ne misliva na neke dooločene ljudi, toda to je sedaj vseeno. V Evropi ni najhjih prijateljcev. V vseh treh delih jih ni. Niti na skrajni desni, kjer sede penzionirani bančni uradniki in kvartajo, niti ne v sredini (ob odru za muziko), ki se je lepremenila v zadnjo postajo sobotnega izleta ljubljanskih družin z dvema preljubkima otrokoma, niti ne na levi, kjer se tridesetletniki z brčicami pod nosom zaupno sklanjajo k mladim spremljevalkam. Greva k Figovcu in spet ven, k Sestici in spet ven, v kavarno Slon in spet ven. Nikjer jih ni. Povsod je vse zatrpano z običajnimi gosti in z nenavadnimi pari v plesnih oblekah. Seveda, kdo bi se v prvem trenutku spomnil! To je najbližja okolica Uniona. Ljudje čakajo, da bodo lahko zamudili za pol ure ali uro znečete novinarskega plesa. To je že stara navada in to se je treba držati. Nikar ne bodi nikjer prvi na mestu! To ni navada velikih. Bodimo vendar velikomestni! Polovica boljsh ljudi bi bila drugi dan in kar je prav-

zaprav glavno, ves večer na plesu slabe volje, če bi jih videli priti med prvimi. Saj si človek niti natakarju ne upa pogledat v oči. Toda, to so spet naine misli, ki so zmedene in nimajo opore v žepu, študenta sva, ki liševa svoje prijatelje, ki imajo morda kaj več opore. Pa jih ni! Ostarje so sicer opde, toda njea ni, ah ni, itd. (To se mi je kar vrnilo zraven, ko sem poslušal pustno petje pri »Vitezau«.) Sicer pa nisva sama, s tem se lahko tolaživa. Tudi drugi nimajo opore in nekateri so celo brez prijateljcev, to je še bolj žalostno. Vdajajo se hazardu, marjanči. Zivela marjanca! »Ti si imel 100, jaz pa imam 113. Pogled ga tega: ja, ja, ja, ti pa tiče! Marjanca je dobnrtnik človeštva in hazard sploh, samo premla ga je. Od kod naj človek na pusta izma-mi tistih nekaj fikov? Kam plovemo? Zato bodi slavljena in šašena marjanca, ki ti prinese denar pri »Vitezau« na pustno noč! ZA EN SNOPI MI DAJTE, »GOSPODI!« Če pa nimava, kdo naj to ve? Ljudje so veseli, vsem se pozna na obrazu, da nek duh stopil vanje.

»Kaj pa bo na sodni dan, ko te bo povedal sram?« Slikar hodi od mize do mize. (Zda) sva že pri Frilincu.) PORETIRAM, PROSIM, ZELI

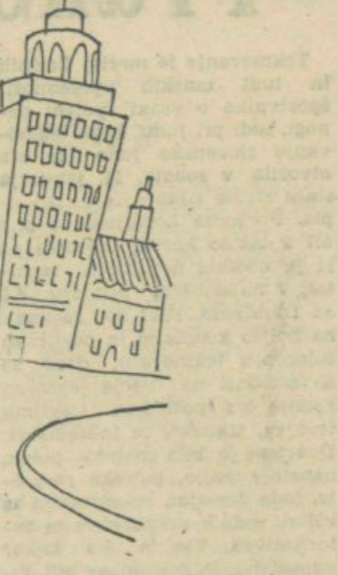
KDO SVOJ PORTRETT IN ZA NJIM NASLIKAM DREVEVA IN MASKE TER LJUBLJANSKI GRAD IN NATAKARICO. V TEM PRIMERU PLACATE DVOJNO. ZA NATAKARICO IN ZA VAS, ZELI KDO, PROSIM? — Ljudje so trdosrčni in pojejo. Pa prišla bo pepelnica, ti pa več ne boš devica, kaj pa bo na sodni dan itd. Najhjih prijateljcev ni. Morda jih sploh nimava, morda jih nisva našla, morda so že pijani in pojejo nekje »Pa prišla bo pepelnica« in imajo kozarce pred

seboj in dekle na kolenih. Ne mislijo na to, da bodo morda že kmalu sedeli na kolenih smaricea, ki jih bo, po sočem pretepu nekje v nežnini ostarji, vzela v naročje. JANEZEK, NE JOKAJ, RAJE POVEJ. KJE STANUJES IN KAJ SI PO POKLICU, PLACAS... ZA PREVOZ IN...

URA JE 9. Midva sva med drugin tudi novinarja, taka, študentska novinarja. Danes je

sobota in ob devetih začeva drugo potovanje. Iskala bova prijatelje z smaricoa. Celo noč z »maricoa« s plesa na ples po svetliki Ljubljani. Zaprt siv avtomobil, pridemo in gremo.

»Dober večer. Novinarja sva in greva danes z vami.« — »To sta vidva! Dober večer! Pogleda naše prostore...« Zelo imenitni prostori. Moderno pohištvo v črno-belem, moderna razsvetljava, udobni fotelji... Vsem dobro znana 02 ima sedež v veliki dvorani, ki se zdi na prvi pogled komandna soba velikega letališča: na zgornjem koncu črno-bel pult s tremi 02 telefoni, gumbi. UKW stanica, telefonist, velikanska miza z avjonskim posnetkom mesta. Uniformirani ljudje čakajo kot midva, da se oglasi 02. Saj ne

na stoh. Druga vrsta zblizanja zahteva romantično okolje: barvne luči, prijateljice in dva kozarca pred seboj. Zblizanje se odvija lepo, šepetaje, majhen nasmešek, soh dragala itd. To so večinoma študentje. Trejni način je buren in človek bolje preži picle ure pustnih zabav, če se drži čim dlje od tega mučnega iskanja sorodne duše. AUF BIKSI! KJE JE KDO? Po-tem pride smaricea in naloži nekaj kubičkov vročekrvnega materiala. To so različni ljudje. V smaricea sede in kolnejo. Ampak to je bilo na Viču in ne samo tam. Vse je bilo na nogah in ni čuda, če so se dogajale nenavadne stvari na našem planetu. Auf biksi! Pa ne enkrat. MOJA ZENA, NE BOSTE GA... OKOLI NJE! In potem nenavadna stvar — pretep — in »maricea«. Maske na plesih, maske v »maricoa«. Cowboji in še kakšni! S kozjimi kožami na nogah in revolverjem izpred 100 let v toku iz lepenke. Potem »maricea« in kraval v arestu: razbita postelja, razbita vrata in oskrbljen vogal. Česa vsega ljudje ne delajo na svetu iz gole potrebe po plačanju! Come on, potem pa plačat zato, ker si nezakozar udaril z revolverjem izpred 100 let po glavi in zato, ker si razbil posteljo, vrata in vogal. Zakaj si ne izbere druge maske, v kateri ni treba biti divji in ni možnosti, da bi tolkel s pistolo po glavah v veselje visokoletev in srednjeletev, ki z rdečimi fesi na glavah sede v Osrednji študentski menzi. Na pustno soboto se veseli življenja in prepovedanih sadov in auf-biksa. Plavava na oblakih dima in se zaletava v ljudi, ki

enakimi je vse razumljivo in jasno. Drugi bi tega morda ne razumeli. Naprimer dva študenta, ki nista oblečena, sta se spodobila. VEN, SEM REKEL. VEN IN AMEN, NI GOVORA O TEM, ZAKAJ STA TU, VEN. VEN! Natakar je divji, ker si je nekdo drznil razbiti to lepo enotnost in skladnost toalet, oz. duš, kar je končno vseeno, KJE PA JE VAJINA MANIRA? VEN! Gospodje ga z odobravanjem gledajo. Dobro je to, ne tako naprej! Natakar maha s servieto kot z ventilatorjem.

Sele dolgo potem se prične procedura z smaricoa. Svet je že tak, da potrebuje za nekateri stvari čas in pripravo. MENE BOSTE ZAPRLI? ME-

NE, KI SEM BIL VSO VOJNO IN SE POTEM ZA PARTIZANE? MENE NE BOSTE ZAPRLI! Zanimivo je tudi petje, ki veselo odmeva nekaj časa iz smaricea, pozneje jokajo ljudje in potem zatrljejo, da so bili vsi vojni in še potem za partizane. Vsi, Sicer pa pot ni dolga, od Uniona do Prešernove ceste in človek v tem času nima mnogo povedati.

URA JE 3. To je ura pretepuv. AUF BIKSI, JANEZI! Mizo narobe, stolu noge preč in po glavah z njimi. Sediš v salonu Ria. Pri mizi v kotu se tepejo in nenadoma plane star gospod na oni strani salona v zrak in vrže kozarec ob tla. To je znak, Zda-j se tepe vse, kar je zraven in nekaj je krvavih, ampak ne zelo. Samo po glavi. Tu je vse čisto po kranjsko in intimo, kot je le mogoče. Zakaj ne razumejo nekateri, da se mora večih človek tudi zmlatiti! To koristi telesu in duši. Potem — jasno — pride smaricea.

URA JE 5. Zdaj je mir. Cuvaj na prog! sedi v svoji baraki in

GLOSE iz našega življenja

Ribje olje
Pred zdravnikom na Zdravstvenem fondu je prišel študent, ki je v rokah držal steklenico, s prošnjo, da mu dodeli ribje olje. Videti ni bil slaboten niti slabokrvnen. Zdravnik si je mislil, naj mu bo, gotovo je prišel z dobrim namenom in ukazal, da mu steklenico napolni.

Čez približno štirinajst dni je pacient ponovno potikal navrta. — Porabl sem ribje olje in sedaj bi prosil za večjo količino. Zdravnik mu je ugodil. Toda kmalu se je zopet vrnil z izgovorom, da je olje porabil. To se je ponavljalo precej časa. Naposled se je zdravniku zdelo vse skupaj že precej čudno. Vsa hih štirinajst dni je redno prihajal z vedno večjo steklenico, na niam pa ni bilo opaziti znakov slabokrvnosti.

— Prišel sem zopet po ribje olje, je dejal nekot študent zdravniku.

— Dobro. Če mi odkritosrčno poveste, zakaj uporabljate ribje olje, vam bom tokrat še napolnil steklenico.

— Veste, doma imam čisto-krvnava pičila, ki je slabokrvnen in priporočilo so mu ribje olje. Od takrat n. več prišel s steklenico po ribje olje.

Modra galica
Najprej moram povedati, da te vrstice nimajo nobene podobnosti z letošnjimi bruci. Sicer pa se podobne stvari dogajajo večkrat. Začnimo.

Na medicini so delali kolokovlje iz kemije. Prijavljenih je bilo precej kandidatov. Kolokovij so delali v kemičnem laboratoriju. Na vrsti je bil črnolas medicinec.

Življenjepisi
Po novem zakonu mora biti pred izvolitvijo asistenta objavljen njegov življenjepis na oglašni deski, da se na ta način omogoči javnosti vpogled. Na kemičnem oddelku so pred kratkim dobili novega asistenta. Njegov življenjepis je visel na oglašni deski in letošnji bruci so ga z zanimanjem prebrali. Večja skupina, ki je stala pred oglašno desko, ni mogla »pogruntnati«, zakaj je življenjepis njihovega asistenta, ki ga srečujejo v laboratoriju, izobesen na oglašni deski. Stvari so hoteli priiti do dna in tako so si napolnili različni zgornji pojav.

— On je naš asistent, ki nam pomaga v laboratoriju. Gotovo se nam je hotel predstaviti, zato je izobesil življenjepis.

TRIBUNA, list študentov ljubljanske univ. Uredništvo in uprava: Ljubljana, Miklošičeva cesta 5a, telefon 31-102 — Urejuje uredniški odbor — Odgovorni urednik: Janko Popovič, študent prava — Tekoči račun Narodne banke 60-PB-1.2. 567 — Letna naročnina 200 dinarjev. — Rokopis ne vračamo — Tisk Casopisno založništvo podjetja »Slovenski poročevalci«.

Mizica pogrni se!

12 ŠTUDENTSKE MENZE

KDOR ČAKA TA DOČAKA
DRAMA (TRAJA RAZLIČNO DOLGO)

1. DEJANJE: PRIDEV MENZO, SEDEŠ K MIZI, PRIPRAVIŠ BLOK IN ČAKAŠ
2. DEJANJE: NIČ SE NE ZAODI
3. DEJANJE: ISTO, KOT DRUGO DEJ.
4. DEJANJE: ŠE VEDNO NIČ
5. DEJANJE: POJAVI SE DEUS EX MACHINA, VEZAME BLOK IN PRINESE KOŠILO

OPOMBA: OBČAJNO SO NAJDLJUŠA DEJANJA DRUGO, TRETJE IN ČETIRTO. ČE IMAS SREČO SO PA LAHKO ZELO KRATKA.

PUBOŽNI LJUDJE SMATRAJO DEJANJE BOGA SINA, KO JE NASITIL MNOŽICO S KRUKOM IN PETIMI RIBAMI, ZA EDINSTVENO. TODA V ŠTUD. MENZI SKUŠAJO PONOVI TI PODVIG, LE DA SKUŠAJO TO DOSEČI - S PETIMI KONJSKIMI REBRI

PRISHEL JE NEK BRUC Z JUKA, KI JE S SLOVENCINO IMEL TE ŽARVE. OB POGLEDU NA MESTNO HRANILNICO JE DOBIL TAKO VABLJIVE ASOCIACIJE, DA JE KAR ZAVIL NOTRI SEVEDA JE BIL RAZOČARAN KER JE ZAMAN ISKAL, KJE BO DOBIL »HRANO«.